

Pinsedag 2012

Ulfborg Kirke den 27. maj kl. 9.00 og Ulfkær Kirke kl. 10.00

Tekster: Jeremias 31, 31-34; Apg. 2, 1-11; Johs. 14, 15-21.

Tunger, lov og pinse

Pinsen

Jeg har bestemt mig for i dag at fortælle hvad pinse går ud på. For det er der ikke så mange der ved.

De fleste ved, at påsken oprindeligt var og er en jødisk fest. Men det er nok de færreste, der tænker over, at det forholder sig på samme måde med pinsen.

Oprindeligt var pinsen en israelittisk høstfest. Men på et tidspunkt i historien bliver denne høstfest sat i forbindelse med fejringen af Moses' modtagelse af buddene på stentavlerne på Sinai bjerg i ørkenen, på vej hjem til det forjættede land. Og de to fester: Høst og lovgivningsfesten bliver til en jødisk pinsefest.

Pinsen er derfor en af de højtider, hvor jøderne mødes for at fejre. Derfor var der rigtig mange eksiljøder fra hele verden samlet i Jerusalem til pinse.

Også disciplene stimlede sammen i Jerusalem ved pinsetide netop dette forår.

Men det var ikke for at feste. For det havde også været det forår, hvor deres ven og bror Jesus for ca. 50 dage siden var korsfæstet, død, begravet, genopstanden og nu faret til himmels for ti dage siden.

Disciplene havde mistet deres bedste ven, ja, deres livsgrundlag og de følte sig både forældre og familieløse. Og når man er uden familie og lige har mistet sin allerbedste ven og selv frygter at blive fanget og dræbt fordi de havde stølet på Jesus, så er man fyldt – ikke af glæde, men af modløshed.

Der sad de så og hang med hovedet til trods for pinsefestiviteten omkring dem.

Og det er ved den lejlighed, at vi hører om tungerne af ild, der sætter sig på hovederne af disciplene så de får mod til at begynde at prædike budskabet om Jesus Kristus som opstanden og som verdens frelser.

De allerførste kristne, var jøder. Jesus var jøde. De fulgte de gamle traditioner og pagt.

Men nu fik den gamle pagt en helt ny betydning: Nu skulle loven ikke længere være skrevet ned på sten, eller i papirer eller på internettet, for der gør den ingen gavn. For det kan folk jo bare lade være med at læse.

Nej, den nye pagt, Jesu lov, kærlighedens lov, skulle nu lægges i menneskets hjerter. Så kan man nemlig ikke undskylde sig med, at det, som loven var skrevet på, gik i stykker eller var gået ned, som vi siger i dag.

Når buddet står skrevet i dit hjerte kan du heller ikke løbe væk fra, at der er et krav til dig: Du skal elske Gud og din næste. Det er Jesu bud. Intet andet. Også til os her i dag.

Buddet ligger derfor nu i vore hjerter og på vores tunge. Der blev det lagt pinsedag for at vi ikke skal kunne undslå os det eller undskylde os.

Loven

Men hvorfor nu al den snak om bud her i dag, pinse dag?

Gud gav buddene blev givet for at mennesket kunne leve godt med hinanden. Buddene, der blev givet på Sinai bjerg fastholdes her med Jesu ord: "Elsker I mig, så hold mine bud".

Når man har sat Jesu tale om loven på her til pinse dag, så er det for at huske menneskelivets forbindelse til budene. For holder vi ikke fast ved kravet om at holde buddene, så svigter vi medmennesket.

Et liv uden for Guds bud er ikke et velsignet liv. Det er et liv uden ånd. Uden forbindelse til mit medmenneske og dermed til Gud.

Tungen

Til pinse kommer tungen på gлед. Der kommer tunger af ild, og Guds Ånd blæser på os igen og igen.

Det er ikke tilfældigt, at det er tungen, der er pinsens symbol. Tungen er det første et spædbarn undersøger verden med som nyfødt. Babyen orientere sig i verden ved at bruge tungen. Med tungen skal der smages på verden.

Først hos moderens bryst, sidenhen på alt andet i verden: sine egne fingre og tær, legetøj, bordben og regnorme. Smag på verden!

Så lærer barnet at bruge tungen til at tale med. Og siden kysse med. Men barnet har også fundet ud af andre ting, som tungen kan bruges til. Ting som ligger uden for buddene.

Man kan række tunge! Men når man gør det, så kan man ikke tale ordentligt. Så har man ikke flere ord. De gode argumenter er holdt op. Og vi forsøger at hævde os selv ved at nedgøre andre.

At række tunge er som sladder: Med tungen ud af halsen kan man ikke sige noget ordentligt om andre.

Kun vrænge af dem.

"Hun var ikke af dem, der bar Hjertet paa Tungen", sagde man i gamle dage om en sladderkælling.

Når man sladrer om andre mangfoldiggør det synderne siger Kierkegaard i Kjerlighedens Gjerninger.

Så overholder du ikke buddet om at du ikke må lyve din næste noget ondt på.

Vi bruger ordet tunge i mange sammenhænge: Nogle gange skal man holde tungen lige i munden. Man kan løbe med tungen ud af halsen.

Noget i livet kan smage som at række tungen ud af vinduet.

Man kan være godt skåret for tungebåndet.

En tunge kan være giftig, skarp, sleben, sladderagtig, skrap, tvetunget, ond.

Men taler også om, noget kan være tungen på vægtskålen. Det er når et ord, en fortælling om den anklagede gjorde, at den anklagede enten dømmes eller frikendes.

Jesu Ord var ofte tungen på vægtskålen for mennesker.

Børn taler. Bruger det sprog de har fået. De holder sjældent mund – selv om vi siger det – de vil så gerne fortælle.

Og det er jo i virkeligheden godt, at de ikke er bange for at fortælle om det de er optaget af.

Da disciplenes tungbånd løsnedes pinsedag var de heller ikke længere bange for at fortælle. De følte sig ikke længere som en klump tungt jord, da Guds Ånd havde blæst på dem med sin Hellige Ånd.

Nu blev de som børn igen og fortalte løs, hvad de havde oplevet sammen med Jesus.

Fra nu af var pinse for dem ikke længere festen for loven på stentavler, men var blevet til en fest for samtalens mirakel, den gode samtale, hvor noget væsentligt bliver sagt os imellem til ny forståelse.

Ånd hænger netop altid hænger sammen med ord. Om vi så stammer nok så meget eller fortæller om Gud med bævende stemme, fordi vi er bange for hvad verden mon ikke tænker om os, så husk på, at der også oven på dit hoved sidder der en ildtunge, som hjælper dig til at sige det, der skal siges.

Og netop derfor skal vi ikke mere være bange for at fortælle om Gud.

Kristentro lever af at blive fortalt videre. Kristendommen er egentlige aldrig længere end en generation fra udslettelse og glemsel.

Et klogt menneske har en gang sagt, at Fadervor ikke kommer af sig selv ligesom tænderne.

Derfor: Åben munden og gør som disciplene: Giv videre hvad du selv har hørt om Gud. Vi må ikke overlade det til professionelle som præster og andet godtfolk at fortælle om Gud. Det er det alt for vigtigt til.

Om det bliver til tro og håb for andre, dét er vi ikke herrer over. Det er kun Gud selv som Ånd.

Amen